

4a_28.04.

Temat: Noe, potop i tęcza (strona 145 – 147 w podr. ucznia).

MODLITWA:

„Ach żałuję za me złości,
Jedynie dla Twojej miłości,
Bądź miłościw mnie grzesznemu,
całym sercem skruszonemu”.

Amen.

WPROWADZENIE:

Podczas ostatniej katechezy mówiliśmy o rozprzestrzenianiu się grzechu na świecie, po tym, jak pierwsi ludzie złamali zakaz postawiony przez Pana Boga. Przykładem dla nas były opowiadania o Kainie i Abla i o Wieży Babel. Wicie już, że na skutek grzechu człowiek traci przyjaźń z Bogiem i z człowiekiem.

W zadaniu bardzo dobrze wskazaliście na grzechy główne, to znaczy na te, które są najczęściej popełniane.

Dzisiaj przyjrzymy się temu, jak na grzech człowieka patrzy Bóg.

ROZWINIĘCIE:

Przeczytajcie bardzo uważnie opowiadanie o potopie.

Po przeczytaniu sprawdźcie, jak zapamiętaliście treść, odpowiadając na niektóre pytania (ustnie)

Oto dzieje Noego. Noe, człowiek prawy, wyróżniał się nieskazitelnością wśród współczesnych sobie ludzi; w przyjaźni z Bogiem żył Noe.

Gdy Bóg widział, iż ziemia jest skażona, że wszyscy ludzie postępują na ziemi niegodziwie, rzekł do Noego: „Postanowiłem położyć kres istnieniu wszystkich ludzi, bo ziemia przez nich jest pełna gwałtu; zatem zniszczę ich wraz z ziemią. Ty zaś zbuduj sobie arkę z drzewa żywicznego, uczyni w arce przegrody i powlec z nią smolą wewnątrz i zewnątrz”. I Noe wykonał wszystko tak, jak Bóg polecił mu uczynić.

A gdy upłynęło siedem dni, wody potopu spadły na ziemię. Przez czterdzieści dni i przez czterdzieści nocy padał deszcz na ziemię. I właśnie owego dnia Noe oraz jego synowie, Sem, Cham, Jafet, żona Noego i trzy żony jego synów weszli do arki, a wraz z nimi wszelkie gatunki zwierząt, bydła, zwierząt pełzających po ziemi, wszelkiego ptactwa i istot skrzydlatych. Wszelkie istoty, w których było tchnienie życia, przyszły po parze do Noego do arki. Gdy już weszły do arki samiec i samica każdej istoty żywej, jak Bóg rozkazał Noemu, Pan zamknął za nim [drzwi].

A potop trwał na ziemi czterdzieści dni i wody wezbrały, i podniosły arkę ponad ziemię. Kiedy przybywało coraz więcej wody i poziom jej podniósł się wysoko ponad ziemią, arka płynęła po powierzchni wód. Wody bowiem podnosiły się coraz bardziej nad ziemię, tak że zakryły wszystkie góry wysokie, które były pod niebem. Wody się więc podniosły na piętnaście łokci ponad góry i zakryły je. Wszystkie istoty poruszające się na ziemi spośród ptactwa, bydła i innych zwierząt oraz z wszelkich istnień, których było wielkie mnóstwo na ziemi, wyginęły wraz ze wszystkimi ludźmi.

Wszystkie istoty, w których nozdrzach było ożywiające tchnienie życia, wszystkie, które żyły na lądzie, zginęły. Tak zostało wygubione wszystko, co istniało na ziemi, od człowieka do bydła, zwierząt pełzających i ptactwa podniebnego: wszystko zostało doszczętnie wygubione z ziemi. Pozostał tylko Noe i to, co z nim było w arce. A wody się podnosiły na ziemi przez sto pięćdziesiąt dni.

A po czterdziestu dniach Noe, otworzywszy okno arki, które przedtem uczynił, wypuścił kruka; ale ten wylatywał i zaraz wracał, dopóki nie wyschła woda na ziemi. Potem wypuścił z arki gołębicę, aby się przekonać, czy ustąpiły wody z powierzchni ziemi. Gołębica, nie znalazłszy miejsca, gdzie by mogła usiąść, wróciła do arki, bo jeszcze była woda na całej powierzchni ziemi; Noe, wyciągnąwszy rękę, schwytał ją i zabrał do arki. Przeczekawszy zaś jeszcze siedem dni, znów wypuścił z arki gołębicę i ta wróciła do niego pod wieczór, niosąc w dziobie świeży listek z drzewa oliwnego. Poznał więc Noe, że woda na ziemi opadła. I czekał jeszcze siedem dni, po czym wypuścił znów gołębicę, ale ona już nie powróciła do niego.

Noe wyszedł więc z arki wraz z synami, żoną i z żonami swych synów. Noe zbudował ołtarz dla Pana i wzięwszy ze wszystkich zwierząt czystych i z ptaków czystych złożył je w ofierze całopalnej na tym ołtarzu. Potem Bóg tak rzekł do Noego i do jego synów: „Oto Ja zawieram przymierze z wami i z waszym potomstwem, które po was będzie; z wszelką istotą żywą, która jest z wami: z ptactwem, ze zwierzętami domowymi i polnymi, jakie są przy was, ze wszystkimi, które wyszły z arki, z wszelkim zwierzęciem na ziemi. Zawieram z wami przymierze, tak iż nigdy już nie zostanie zgładzona wodami potopu żadna istota żywa i już nigdy nie będzie potopu niszczącego ziemię”. Po czym Bóg dodał: „A to jest znak przymierza, które ja zawieram z wami i każdą istotą żywą, jaka jest z wami, na wieczne czasy: łuk mój kładę na obłoki, aby był znakiem przymierza między Mną a ziemią. A gdy rozciągnę obłoki nad ziemią i gdy ukaże się ten łuk na obłokach, wtedy wspomnę na moje przymierze, które zawarłem z wami i z wszelką istotą żywą, z każdym człowiekiem; i nie będzie już nigdy wód potopu na zniszczenie żadnego istnienia. Gdy zatem będzie ten łuk na obłokach, spojrzę na niego, i wspomnę na przymierze wieczne między Mną a wszelkim ciałem, które jest na ziemi”. Rzekł Bóg do Noego: „To jest znak przymierza, które zawarłem między Mną a wszystkimi istotami, jakie są na ziemi”.

Pytania sprawdzające:

1. Jakie cechy posiadał Noe?
2. Co postanowił uczynić Pan Bóg, gdy zobaczył, że ludzie postępują niegodziwie?
3. Co Pan Bóg polecił zrobić Noemu?
4. Jak długo padał deszcz?
5. Kogo zabrał na Arkę Noe?
6. Co stało się z istotami żywymi, gdy wody przykryły ziemię?
7. Kto pozostał przy życiu, gdy wody przykryły całą ziemię?
8. Noe wypuszczał kolejno kruka i gołębicę z arki. Który ptak przyniósł listek z drzewa oliwnego?
9. Po czym Noe poznał, że woda na ziemi opadła?
10. Co zrobił Noe, gdy ziemia się odstąpiła?
11. Co Bóg powiedział do Noego, gdy ten złożył Bogu ofiarę?
12. Z kim Pan Bóg zawarł przymierze?

13. Jaką obietnicę złożył Pan Bóg Noemu?

14. Co było znakiem zawarcia przymierza?

ZAKOŃCZENIE: Znaczenie opowiadania:

Autor chce nam powiedzieć, że wody potopu oznaczają chrzest, w którym Bóg obmył nasze dusze z grzechu pierworodnego i zawarł z każdym z nas przymierze. Obiecał opiekować się nami i bronić od zła pod warunkiem, że będziemy korzystać z pomocy, którą nam daje w Kościele przez sakramenty. Arka w tym opowiadaniu jest symbolem Kościoła, w którym człowiek znajduje ratunek poprzez właśnie korzystanie z sakramentów świętych.

Panu Bogu nie podoba się grzech i nie toleruje On grzechu. Jednocześnie kocha człowieka i chce go ratować.

ZADANIE:

Przeczytaj katechezę numer 37 w podręczniku ucznia.

Jako notatkę pod tematem wpisz rozwiązania zadań 1,2,3,4 z ćwiczeń dla ucznia, które znajdziesz tutaj: <http://www.ekatecheza.pl/index.php?page=materia%C5%82y-do-nauki-religii-pomoce-do-zdalnego-nauczania>

Znajduje się tam wykaz podręczników i ćwiczeń do religii dla wszystkich klas. Znajdź klasę IV, następnie kliknij na ćwiczenia do katechezy 37.

Powodzenia 😊

Jeśli chcesz, obejrzyj film animowany o historii Noego zapraszam tutaj:

https://www.youtube.com/watch?v=4SM4wZwm3VQ&list=PL7dZwQBWL3FpaMJUsa2_P7GuoXSEl2ZKs&index=30&t=0s

Pozdrawiam 😊